

oplysning om, vil smadre mange landdistrikter og små kommuner – jamen så må jeg jo pege på noget andet, og så er det, jeg siger: Jeg tror ikke, 100.000 kr.-løsningen er noget værd nogen steder i det åbne land. Jeg kender ikke nogen eksempler, hvor det er værd at ofre så meget.

Men hvis det skulle være sådan – og det er jo det, der er forudsat i forslaget – at man kan komme op på meget store beløb, vil man fedte dem af på andre. Man vil få dem, der har betalt én gang, til at gøre det igen. Vi har fået nogle eksempler på det i udvalget. Jeg kan ikke sige, om de er rigtige eller forkerte, men vi skal altså arbejde med dem og finde ud af, om det er rigtigt, at en enkelt virksomhed, der står for 50 pct. af spildevandet, kan komme til at hænge på en meget stor regning for andre. Vi synes, det vil være urimeligt, hvis en virksomhed, der måske har ofret mange hundrede tusind kroner på at rense spildevandet, kunne få en regning på mange hundrede tusind kroner. Det ville da være urimeligt.

Jeg går ud fra, det er et radikalt princip, at det er forurenere, der betaler. Det er også det, vi skal have som hovedprincip, men en gang imellem må vi fravige det, fordi vi ikke kan præcisere, hvem forurenere er, og en gang imellem er der en, der ikke magter at løfte byrden, så vi må hjælpe, javel. Men det skal være undtagelsen.

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (S):

Jeg kunne ikke drømme om at bebrejde De Konservative for de initiativer, de har taget tidligere; men det, man kan bebrejde De Konservative nu, er, at de løber fra dem.

Angående kloakeringen ved hr. Niels Jørgen Langkilde også godt, at selv om der er tale om byområder, kan nogle ydre områder være meget dyrere at kloakere end de indre. Her har man en solidarisk løsning på tingene, så de, der bor langt ude i byerne, kommer til at betale det samme som dem, der bor tæt på centrum, og på tilsvarende vis skal vi have en solidarisk løsning for dem, der bor i det åbne land. Det burde være forholdsvis rimeligt.

(Kort bemærkning).

Niels Jørgen Langkilde (KF):

Når man skal snakke om solidaritet eller om at bære tingene i fællesskab, hænger det jo meget nøje sammen med, hvem er det, man skal bære sammen med. Nogle gange kan det selvfølgelig være rimeligt at lave en solidarisk løsning, der

omfatter hele landet. Det gør vi på mange områder med stor succes, og andre gange kan man gøre det for mindre grupper.

Men det der er tale om her, kan altså være – som vi har fået i eksemplet fra udvalget – en lille kommune, der er præget af meget spredt bebyggelse. Denne lille kommunes bebyggelse har lavet et renseanlæg, og så melder alle omkringboende sig til, og så skal de betale regningen to gange. Det er dog en aparte måde. Jeg ved ikke, om den by eksisterer i virkeligheden, men jeg synes, vi skulle undersøge det spørgsmål i udvalget.

Men lad os sætte, at det var sandt, altså at det eksempel findes i virkeligheden. Så ville der altså være en lille gruppe i et landdistrikt, som kom til at bære byrden to gange, og det er helt imod den landdistriktpolitik, Det Konservative Folkeparti står for, fordi det ville betyde, at vi nedlagde den lille landsby, det lille bysamfund. Det er ikke sådan, vi skal gøre det. Vi må lave nogle ting, der er gennemtænkte, og derfor skal vi tage os god tid. Det ville kræve lang tid ude i forsamlingshusene at forklare folk, at det er en rimelig form for solidaritet, og jeg tror ikke, at mine talegaver rækker til det. Men hvis der er andre, der kan få det her til at være solidaritet af fornem karat, så siger jeg velbekomme!

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg forstår godt det, hr. Niels Jørgen Langkilde siger, for vi er i en vanskelig situation, og alt det med solidaritet er også en vanskelig ting.

Men sagen er jo den, at det, vi gør nu, heller ikke er solidarisk, for nu betaler folk i byerne også to gange. Man betaler for at få rensset sit spildevand, og man har også nogle – hvad skal vi sige – økologiske omkostninger, fordi der er nogle, der ikke får rensset deres spildevand, og så står vi med en forurening, som bliver vores allesammens og vore børns problem. Det vil sige, at folk i byen står med det problem, at dels betaler de for at gøre noget selv, dels er de stadig udsat for en forurening, som de ikke kan gøre noget ved. Så vi har altså allerede et problem med, at der er nogle, der betaler to gange.

Så kan vi selvfølgelig sige, at vi vil holde fast ved forurenere betaler-princippet, og det kunne jeg godt være tilhænger af. Med andre ord: Den enkelte husstand ude i det åbne land skal selv betale. Men det vil være dybt urimeligt, for der er mange ude i det åbne land, der ikke vil kunne bære den omkostning alene. Og derfor vil